

Валери Иванов

ПИСМО

Той получи писмо от Ирина.
Беше тъкмо застъпил на пост.
И зачете: „Прости ми, любими,
заминавам в чужбина – на гости!“

И изтръпна: „Това е измама!
Тя кръстосва с приятел градинките
и в тайфата е първата дама,
щом е скъсала нашите снимки!“

Да. Писмото ѝ беше последно.
Без целувка за сбогом – финал.
Войничето стори нередното –
просто, само за миг – примижа...

Но дежурният нямаше време
да го чуе в среднощния хлад.
Отривисто изрече:
– Ей, редник! Утре – карцер, след този наряд!

А сърцето му лудо туптеше:
„Арестант по неволя – не може!“
Караулът блаженствено спеше.
Бавно пръста на спусъка сложи...

София, 1983 г.

КРАЙ

© 1983 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11076>]